

Hänen rikollinen salaisuutensa

Kirj. Paul De Kock.
Suom. I. S. Onasi.

Nathalie De Hauteville oli kahdenkymmenen vuoden vanha ja oli ollut leskenä jo kolme vuotta. Hän oli keuneimpia Pariisin naisia. Hänen suuret tummat silmänsä loistivat tavattoman kirkkaasti, ja hänen luonteeseensa yhdistyi italialaisen säkeleitä hilpeys, spanjalaisen syvä tunteellisuus, sekä se viehättäväisyys, joka on Pariisissa syntyneen ja kasvanen tunnusmerkki. Aगतellen itseksensä, että hän on liian nuori eläköön kokonaan yksin, hän oli kutsunut vanhan setänsä, M. d'Ablaincourtin luokseen asumaan.

M. d'Ablaincourt oli vanhapoika. Hän ei ollut koskaan rakastanut mitään muuta mailmassa kuin omaa itseään. Hän oli itsekö, liian laiska tehdäkseen kenellekään pahaa, mutta samalla liian itsekäs tehdäkseen hyvyyttäkään, ellei se suorastaan tähännyttä omaan itseen. Ja kuitenkin mukautuvaisuuden sävyllä, ikään kuin hän ei olisi halunnut mitään muuta mailmassa kuin paljon, kuin hyvinvointia niille jotka hänen ympärillään elivät, suostui hän veljentytensä ehdotukseen, siinä toivossa, että tyttö puolestaan tekisi monia pieniä palveluksia hänelle, mikä lisäisi hänen aineellista hyvinvointiaan.

M. d'Ablaincourt oli seurana työlle, silloin kun tyttö yhtyi jälleen seuraelämään. Mutta joskus, kun sedan teki mieli jäädä kotiin, sanoi hän: "Rakas Nathalie, minä pelkään, että sinä ei tule hyvinkään huvituksi tänä iltana. He tulevat vaan pelaamaan korttia, ja sitäpaitsi en usko, että ketään ystävistäsi tulee olemaan siellä. Tietysti olen valmis viemään sinut, jos niin haluat."

Ja Nathalie, jolla oli suuri luottamus setänsä, pysyi kotona.

Samalla tavalla M. d'Ablaincourt, joka oli suuriehkä, sanoi työlle: "Rakkaani sinä tiedät, että minä en pidä syömisestä ja olen tyytyväinen mitä yksinkertaisempaan ravintoon, mutta minun täytyy sanoa että sinun kokkisi panee liian paljon suola kaikkeen. Se on hyvin epäterveellistä."

Ja niin he vaihtoivat keittäjän. Ja taasen puutarha oli muka epäkunnossa; puut, jotka kasvoivat vanhan miehen ikkunan edessä täytyi muka hakata alas, sillä epäilemättä niiden varjo tulisi synnyttämään kosteutta talossa ja olisi Nathalien terveydelle vahingollista.

Nathalie oli keikailija. Tottuneena hurmaamaan, kuunteli hän lukeattomien ihailijoidensa tunnustuksia, hymyisin. Hän lähetti kaikki, jotka pyysivät hänen kättään, setänsä luokse, lausuen: "Ennenkuin annan teille mitään toivoa, täytyy minun tietää sedän mielipide asiasta."

Otaksettavaa on, että Nathalie olisi antanut erilaisen vastauksen jos hän olisi tuntenut erityisempää mielymistä kehenkään, mutta tähän asti näytti hän pitävän vapaudestaan.

Vanha setä, ollen nyt isäntänä talossa, toivoi tyttärensä pysyvän naimattomana. Poika talossa voisi olla vähemmän kuuliainen... Senpätähden ei hän ollut koskaan löytänyt jotain suurta vikaa jokaisessa, joka etsi avio-suhdetta lesken kansa.

Itsekkyden ja ahmastonin lisäksi oli rakkaalla sedällä eräs kolmas vika — pelata lautapeliä.*) Peli huvitti häntä erikoisesti, mutta hankaluus johtui siitä, ettei hän tahtonut löytää vastapelaajaa. Jos sattumalta joku Nathalien vieraista ymmärtä-

si pelin, niin rauhaa ei saanut ennenkuin oli tehnyt vanhanpojan mieliksi. Mutta useimmat ihmisistä suosivat korttipeliä.

Miellyttääkseen setänsä, Nathalie yritti oppia pelin, mutta se oli melkein mahdotonta. Hän ei voinut kiinnostaa ajatuksiaan yhteen asiaan niin kauaksi aikaa. Setänsä torui, mutta turhaan. Ja epätoivoon partaalla luopui Nathalie koko aikeesta.

"Omaksi huvikesihän minä haluaisin sinua opettaa," sanoi hyvä M. d'Ablaincourt.

Asiat olivat tällä kannalla, kun eräänä iltana tanssiaisissa, Nathalie esitettiin erälle merikapteenille, M. d'Abremontille.

Nathalie kohotti katseensa ja odotti näkevänsä suuren merimiehen, jolla on puujalka ja side yhden silmän päälle, kun suureksi ihmeekseen, hän näkikin vain kolmannellakymmenellä olevan miehen, pitkän, hyvin muodostuneen, jolla oli kaksi tervettä jalkaa ja kaksi hyvää silmää.

Armand d'Apromont oli yhtynyt merivoimaan hyvin nuorena ja oli päässyt jo kapteenin arvoon vaikka olikin vielä hyvin nuori.

Perintönsä lisäksi oli hän itse koonnut suuren omaisuuden ja hän oli nyt tullut kottin lepäämään. Sentään oli hän vielä säilynyt yksinäisenä, sillä hän oli aina nauranut rakkautella.

Mutta kun hän näki Nathalien, hänen mielenkäsänsä muuttui. Ensimäisen kerran elämässään katui hän sitä, että ei ollut opetellut tanssimaan, ja herkeämättä kiinnitti hän katseensa tyttöön.

Hänen ystävyytensä nuoreen leskeen tuli yleisen keskustelun aiheeksi, ja viimein joutui se M. d'Ablaincourtin korviin. Kun Nathalie eräänä iltana mainitsi, että hän odottaa kapteenia vieraakseen, oli vanha mieä aivan suuttua.

"Nathalie, sanoi hän, sinä toimit aivan omapäisesti. Minä olen kuulut, että kapteeni on hyvin raaka ja sivistymätön. Se on kyllä totta, että minä en ole nähnyt häntä muuta kuin seisovan tuolis takana, mutta hän ei ole koskaan edes kysynyt terveyteni perään. Minä puhun ainoastaan sinun etuasi älmülläpitäen, koska sinä olet niin kevytmielinen."

Nathalie pyysi anteeksi sedältään ja vieläpä ehdotti, että hän ei ottaisikaan kapteenia vastaan, mutta sillä kertaa setä oli muka heltyvinään vaikka salaisesti päätteli, että vierailminen ei saa tapahtua liian usein.

Mutta kuinka heikkoja ovat ihmispäätökset! Tässä tapauksessa lautapeli, oli synnyttännyt että Nathalies tuli Madami d'Apromont. Kapteeni oli etevä lautapeluri. Kun setä kuuli sen, ehdotti hän pelin, ja kapteeni heti suostui, sillä hän käsitti, että on tärkeätä voittoa setä puolelleen.

Tämä ei miellyttänyt Nathalieta. Hän olisi mieluummin toivonut että kapteeni olisi osottanut huomaavaisuutta vaan hänelle. Kun kaikki vieraat olivat menneet, kääntyi hän setänsä puoleen ja sanoi: "Te olitte oikeassa sittenkin, minä en ihalle kapteenin esiintymistään. Nyt huomaa, että minun ei olisi pitänyt kiittää häntä kutsua vieraisille."

"Päinvastoin, tyttäreni, hän käyttäytyy hyvin siivosti. Olen pyytänyt häntä tulemaan tänne hyvin usein, pelaamaan lautapeliä... tuota niin... ja käydä sinua tervehtimässä."

Nuorten Osasto

Veli ja sisar

Harvoin he kävivät toisiaan tapaamassa. Mitäpä se olisi ollut tarpeellistaakaan. Eihän sitä Olgalla paljoa ollut aikaakaan sellaiseen. Toisen palvelijattarena oli hällä pyhänyhtäläinen ntyöpäivä kuin arkenakin. Joskus sunnuntai-iltaan sai kyllä vapaata, vaan — hähän oli nuori vielä!

Ja nuoruus vaatii myöskin osansa. Täytyyhän sitä jolloinkin käydä edes ulkona — elävissä kuvissa ja missä milloinkin sattuun.

Mitäpä hän veljensä luota olisikaan hakenut! Asukkina perheessä oli Akseli koko sota-ajan asunut. Vuokra tuli siten halvemmaksi, kun ei kaikkina aikoina ollut työtäkään. Eihän hänen luoksensa siis voinut vieraisille juuri mennä, — olisivat vielä perheen talolta pitäneet pahana.

Ei Akselikaan ollut montaa kertaa Olgan luona käynyt. Hyvä paikka-han se Olgalla kyllä oli. Neljättä vuotta hän jo siinä palveli. Rouva kuuluikin pitävän tyttäriä. — Teki työnsä kunnollisesti, vaikka mutisi kyllä joskus vastaanikin. Eihän se kuitenkaan mitään merkinnyt. Rouvakin oli jo ehtinyt tottua sellaiseen.

Nyt päätti Akseli sentään käydä siirtamaan tapaamassa. Kuukauden päivät oli hän jo ollut ilman työtä. Täytyyhän sitä joutilasta aikaa siis jossakin kuluttaa. Sitäpaitsi, säästötkin tuntuivat loppuvan. Siskolla on vakituinen työpaikka. Saattaisi siis vipata kymppiä, pari — siksi kunnes pääsis työhön:

Valoisin mielin soitti Akseli ovikelloa. Rouva itse tuli avaamaan.

— Hyvää päivää!

— Päivää, päivää! Olgan velihän

(Jatkoo kolmannella sivulla.)

Taistelu vapaudesta

Kirj. Gustav Flaubert*).

Väkivalta painaa raskaana kansoja, ja minä tunnen miten ihanaa on, kun ne siitä vapautuvat. Minä tunnen, miten kuullessani sanan vapaus sydämeni lyö voimakkaammin ilosta, niin kuin lapsen sydän sanalle haltijia. Ja kuitenkin on edellinen kuten jälkimäisenkin mielettömyyttä. Harhakuva, joka häipyy, kukkanen, jonka täytyy kuitua. Ei mitään muuta.

Niitä on monta, jotka koettavat taistellen saavuttaa ihanan vapauden, unelmiensa immen, kansojen epäjumalan. Monet uskaltavat lähteä taisteluun, mutta he murtuvat taakan painon alla.

Oli kerran pyhiinvaeltaja, joka kulki halki Afrikan suuren erämaan. Hänellä oli rohkeutta poiketa tielle, joka lyhensi hänen matkansa seitsemällä peninkulmalla, mutta oli sen sijaan vaarallisempi; siellä oli paljon käärmeitä, viljejä eläimiä ja vaarallisia kalliopolkua.

Yö saapui. Lihelle tuli näkö. Hän oli uupunut ja monehtynyt. Hän joudutti kulkuaan saavuttaakseen vihdoinkin päämääränsä. Mutta askel askeleelta kohtasi hän uusia esteitä. Siitä huolimatta ei hän kadottanut rohkeutta, vaan kulki uhmakkaasti eteenpäin.

Silloin näki hän äkkiä edessään äärettömän kalliolohkareen keskellä tietään, kapeata kuormajuhapolkua, joka varvikon ja orjantappurain peit-

Leivän tähden, leikin tähden

Yöstä tuli, yöhön meni jätti mielipahan, antoi kaiken kalleimpansa saadaksensa — rahan.

Leivän tähden leikkimähän lemmellensä taipui, alemmaksi alhaisoa leikkiessään vaiui.

Leivän tähden, leikin tähden aina yössä kulki, siks' kun "sivee" yhteiskunta oven kiinni/sulki. —

Kasperii Tanttii.

tämänä nousi äkkijyrkkänä ylöspäin. Hänen oli siis pakko joko vierittää kivi syrjään tai kiivetä sen yli tai kenties odottaa seuraavaan aamuun, jolloin saapuisi ehkä toisia pyhiinvaeltajia, jotka auttaisivat häntä.

Mutta näkö ja jano vaivasivat häntä niin hirmuisesti, että hän näki olevansa pakotettu, ponnistaen kaikki voimansa, pyrkimään lähimpään maajaan, joka oli vielä neljän tunnin matkan päässä. Hän alkoi käsiin ja jaloin kiivetä pitkin kalliopaatta.

Hiki virtasi suurina pisaroina hänen otsaltaan, hänen käsivartensa tempoilivat vaivaloisesti ylöspäin, ja suonenvedontapaisesti tarttuivat hänen kätensä jokaiseen korteen, jonka hän näki edessään; mutta ruoho ei kannattanut häntä ja hän putosi petyneenä takaisin. Yhä uudelleen ja uudelleen toistuivat hänen ponnistuksensa. Aivan turhaan.

Yhä heikommaksi tuli hän joka epäonnistumalta, yhä voimattommaksi, yhä epätoivoisemmaksi. Hän kirosi jumalaa ja herjasi häntä. Lopuksi yritti hän viimeisen kerran. Tällöin ponnisti hän kaikki jällellä olevat voimansa ja ennen ylöspäin ryntäytään ruokoi hän jumalaa.

Ah, miten kiihkeä, miten ylevä miten harras oli tuo lyhyt rukous! Kyyneleet olivat hänen sanojaan ja ristinmerkit hänen huokauksiaan. Sitteen alkoi hän kiivetä, lujasti päättäneenä, tietäen kuolevansa nälkään, jos yritys epäonnistuisi.

Nyt on hän täydessä työssä. Hän nousee ylöspäin; hän pääsee yhä korkeammalle. Näyttää siltä kuin vetäisi auttava käsi häntä kukkulaa kohti. Hänestä tuntuu siltä kuin näkisi hän siellä häntä kutsuvan enkelin hymyilevät kasvot. Silloin yhdessä käänteessä muuttuu kaikki. Hirveä näky lamaa hänen aistinsa. Hän kuulee kalliota pitkin läheytävän käärimen sihinän. Hänen polvensa horjuvat, hänen kyntensä, jotka ovat tarttuneet kalliopalkeisiin, kadottavat otteensa... Päästikkää syöksyy hän syvyyteen. Mitä sitten!

Häntä kalvaa näkö, häntä palelee, hän janoaa. Tuuli puhaltaa äärettömän punaisen aavikon yli ja pilvet sumentavat kuun. Pyhiinvaeltaja alkaa itkeä ja tuskailla kuin lapsi. Hän itkee vanhempainsa takia, jotka kuolisivat murheesta, ja hän pelkää petoeläimiä. "On yö", hän valittaa, "minä olen heikko ja uupunut. Tiikerit tulevat ja tappavat minut!" Hän odottaa kauaa, että joku tulisi auttamaan häntä. Mutta hänen luokseen tulivat vain tiikerit, repivät hänet kuoliaksi ja ahmivat hänen verensä...

Ja todellakin, samoin käy myös usein niiden, jotka tahtovat taistellen saavuttaa vapauden! Epäonnistuneitten ponnistusten lamauttamina jäävät he odottamaan jotakuta, joka voisi heitä auttaa. Eikä tätä jotakuta tule koskaan! Ei!

Mutta sen sijaan tulevat tiikerit, repivät heidät ja juovat heidän verensä kuten onnettoman pyhiinvaeltajan.

*) Lautapeli (Backgammon) 2:lla kuutiolla ja 30:llä nastalla.

(Jatkoo kuudennella sivulla.)

*) Flaubert on kirjottanut ylläolevat rivit 17-vuotiseka.